

hvis det overhovedet var nødvendigt, at Regeringen i Henseende til vort Lands udenrigste Stillings fuldt ud staar paa samme Standpunkt som Folketinget og det danske Folk. Lejlighedsvis — det skal jeg bemærke — fremhævede den ærede Minister, at Kjøbenhavns Besættning hverken har eller nogen Sinde har haft noget andet Formaal end det ene, at være et Værn mod Angreb paa vor Neutralitet. Jeg skal ikke opholde mig ved dette Spørgsmaal, der har haft en saa fremtrædende Plads i vore andre Stridigheder; men jeg skal i Anledning af den fremførte Bemærkning dog ikke undlade at minde om, at den Modstand, som fra Oppositionens Side er bleven rejst mod Kjøbenhavns Besættning — helt bortset fra dens Tilblivelsesmaade — bunder i to jævnsides løbende, men ikke helt sammensaldende Betragtninger. En Indvending er den, der hviler paa Tvivlen om, at Kjøbenhavns Besættning, naar det kommer til Stykket, vil vise sig at kunne være til nogen effektiv Nytte som militær Forsvarsforanstaltning. En anden Indvending er den, der bunder i Frygten for, at dette som Værn paa-tænkte Forsvarsmiddel kunde blive søgt og fravristet for at tjene som et Vaaben i en stærkeres Haand. Disse Indvendinger afvæbnes ikke ved Forvisningen om, at der mellem os er fuld Enstemmighed om den Politik, vi have at følge. Men jeg tør haabe, at det ubad til ikke vil være helt betydningsløst, at det klart og utvetydigt for alle staar saaledes, at hvad vi end mellem os selv have haft og fremdeles maatte have at strides om, saa er der fuldstændig Overensstemmelse om dette, at for os er kun een Udenrigspolitik tænkelig og mulig. Jeg tror, det vil være heldigt, at denne nøje Enhed i Opfattelse finder sit Udtryk ogsaa gennem en Afstemning her i Tinget. Det vil være rigtigt, tillige at opfordre den ærede Udenrigsminister til ikke at lade nogen Lejlighed unyttet til at overtale Udlandet om, at Danmark ikke har eller kan have noget andet Maal for sin Udenrigspolitik end at blive holdt uden for Konflikter mellem andre Magter. Den ærede Minister har oplyst, at han allerede tidligere gennem vore Gesandtskaber har benyttet enhver Lejlighed til at klargøre denne vor Stilling. Vi forventer, at den ærede Minister vil fortsætte hermed, og at han ogsaa vil benytte den Anledning, som denne Forhandling her i Tinget giver ham, til paa ny at gøre det klart og bitterligt, hvorledes vor Holdning er. Jeg skal da tillade mig at foreslaa, at den her førte Forhandling afluttes med en Dagsorden, lydende saaledes:

„I det Folketinget forventer, at Regeringen ikke vil lade nogen Lejlighed unyttet til at overtale Udlandet om, at Danmarks Bestræbelser under en Konflikt mellem andre Stater ubelukkende ville være rettede paa at opretholde Landets neutrale Stilling, gaar Tinget over til den følgende Sag paa Dagsordenen.“

Denne Udtalelse skal jeg altsaa herved henstille til Folketingets Vedtagelse.

Formanden (Sofus Høgsbro): Det stillede Forslag til en Dagsorden, som ifølge Forretningsordenen er blevet mig tilstillet forud, lyder altsaa saaledes:

„I det Folketinget forventer, at Regeringen ikke vil lade nogen Lejlighed unyttet til at overtale Udlandet om, at Danmarks Bestræbelser under en Konflikt mellem andre Stater ubelukkende ville være rettede paa at opretholde Landets neutrale Stilling, gaar Tinget over til den følgende Sag paa Dagsordenen.“

Det er altsaa om dette Forslag, Forhandlingen drejer sig.

Udenrigsministeren (Reedtz-Thott): Jeg skal kun sige, at jeg fuldstændig accepterer denne Dagsorden, der jo i Virkeligheden kun er et Udtryk for, hvad jeg har fremført som værende Regeringens Mening i denne Henseende.

M. Klausen: Det Svar, som vi modtog fra den højtærede Minister, har ikke overrasket mig. Det var, saaledes som jeg paa Forhaand havde ventet det. Saa vidt jeg opfattede den højtærede Ministers Udtalelser, gif de ud paa, at der ikke fra Regeringens Side er foretaget noget Skridt af virkelig Betydning for at staffe Danmark en garanteret Stilling blandt Europas Magter. Ligeledes forekommer det mig, at den højtærede Minister heller ikke afgav noget bindende Løfte om, at han vilde betragte det som en af sine største Opgaver i Fremtiden at arbejde for at staffe Danmark en saadan garanteret Stilling. Den nuværende Regering er jo i sit inderste Væsen konservativ, den sætter sit Stolthed i at være og kalde sig konservativ, og som saadan er det jo naturligt, at den holder paa det bestaaende her i Samfundet. Men noget af det ældste i vort Samfund, noget af det, der har længst Hævd, er Krigen og Militarismen; den er lige saa gammel, som vort Samfund er, og derfor er det ret naturligt, at en Regering, der sætter sig som Opgave at holde paa det bestaaende i